

Laima Muktupavela „Pievagrybių testamentas“

p.5 Būdamas toli nuo namų, žmogus lieka vienas su savimi. Toks, koks iš tikrųjų yra.

p.21 Uždengti ir troškinti ant lėtos ugnies.

p.30 Aš nekenčiu žmonių,
kuriems gyvenimas –
tik lygus plentas,
kuriuo jie be avarijų
lėtai į kapines važiuoja.
Jie bijo, bijo, bijo:
Neišmintų kelių takų...

p.40 „White pigs are arriving...“

p.49 Žmogui viskas duodama, jei iškyla būtinybė, ir iš tikrųjų neverta taip jaudintis.
Kiekvienas savo kailį leidžia nudirti tiek, kiek pats save vertina.

p.93 Dirbdama pas misterį Kenetą, pradėjau save vadinti grybų auginimo technologijų šnipe ekonomikos ir socialiniais klausimais.

p.106 Reikia parduoti savo darbo jėgą, bet ne SAVE.

p.111 Protingieji vaikštinėjo po namą garsiai pykdami ir rusiškai keikdamiesi tokiais daugiaaukščiais, kad mano ausys raudonavo tai girdint, ranka nudžiūtų juos berašant, o jei pakartočiau juos, man pūslės iššoktų ant liežuvio.

p.157 Jei galėčiau nustatyti alkio mato vieneta, tai jis būtų pilvo urzgimas ☺.

p.293 Čia, saloje, laikytis tradicijų būtų fikcija, atsiminimai skaudintų. Todėl nereikia savęs mazochistiškai kankinti, prisimenant namus ir gyvenimą ten, kažkada, už jūrų. Reikia gyventi čia ir dabar.

p.362 <...> dvidešimt pirmąjį amžių užsienyje dirbančių latvių didžiausias gyvenimo tikslas – užsidirbti pinigų daiktams, kurie kitiems yra kasdienybė.